

Коли переможені кращі жінки планети

Ігор Павлюк

Павлові Вольвачу

Коли переможені кращі жінки планети
І ти вже спокійний, мов скло під зимовим днем,
Нехай не напишуть про тебе товсті газети,
Бо люди похвалять — то Божа хвала мине.

Життя ж починається там, де набридло жити.
А дикість і ніжність, як пара тісних чобіт.
Нема, як відомо, ні елліна, ані жида.
І котиться поле...
І степом стає в тобі.

І ти відчуваєш, і щось на планеті значиш,
Як соло, як сало із дядьком цибульним. О.
Якщо не напасти, то можеш хоч дати здачі
Й прославити прізвище в світі на ук-юк, а чи на —ко.

Поспати на сіні і кров виноградну змити
З руків'я ножа, що голісінький, наче дощ.
Настала пора, коли помирають міти,
У нас помирають, а ми вже посеред площ.

За правом інстинкту навчимо час вертатись
Туди, де сніжинки — прапращури юних зір.
Народження — свято і похорон. Також свято.
Життя ж — то робота, і каторга — монастир.

Жінки не минають.
З медовим відтінком шкіри
Вертаються й мучать
І вводять планету в раж.
Буває, приходить замість надії віра
І замість любові —
Точковий масаж.

І плаче від сміху Мамай,
І ржавіють зливи.
І поїзд по струнах летить за пороги хиж.
Дніпро відгорів.
Тепер він уже, як пиво,
Яке ти із пляшок замість горілки п'єш.